

El nostre estiuueig

Joan Soler i Amigó

○ Vacances, desvagar-se, vagar... fer vaga... Mots de la mateixa rel llatina, coincidents d'una manera o altra amb el no treballar. Adhuc arribaríem a allò dels «vagos y maleantes» anant lluny... Sense adonar-nos-en, ens han fet passar com a sinònims «no treballar» i «fer festa», quan entre vaguejar i festejar hi ha un univers de diferències. Fet i fotut, ara ens trobem —en aquesta recolzada de l'any— amb vacances i sense festes.

La societat de masses fa vacances. El poble feia festes. Les festes són obra i gràcia de la comunitat. Les vacances són una segregació de la mena de societat en què vivim, cada vegada més anònimament programades. Perquè les festes vénen: amb les collites, amb la primavera, amb els primers fruits, amb els solsticis o els equinoccis, amb Sant Joan, Santa Maria, Sant Anastasi, amb Nadal o Pasqua, florida o granada, amb la tardor i les castanyes... Però les vacances són un sorteig del calendari o una operació de computadora.

Les vacances són temps de consum, i ens imposen un consum de temps. Perquè ja el temps i tot és un producte consumístic. Ara no té cap mena de sentit allò de «fer temps», de «passar el temps», de donar «temps al temps»... Ara es tracta de despendre temps, de consumir temps, de consumir el temps. El temps és un producte del treball, una remuneració. I avui per a molts —la creu de la mateixa moneda— gairebé es torna un càstig: perquè l'atur no és pas ni gratificació ni menys encara festa.

Faltar temps, sobrar temps, guanyar temps, perdre temps, despendre temps.

La dosi anual de sol, d'aigua de mar, de llibertat condicionada, de fugida, de rodar per les carreteres, de mirar fotogràficament, de xarrupar natura amb canyeta, d'acomplir com a ciutadà obedient el deure assignat, per a poder retre'n comptes a la tornada: quilòmetres correguts, llocs visitats, anècdotes viscudes, proves filmades, fotografiades o en postal que certifiquin les nostres declaracions, i també color de pell i «souvenirs» acreditatius. Turisme de «forfait» o a compte propi.

Badalona viurà convalescent, amb un pols feble, descolorida, sense esma de festes, • mitja figa mig raïm, entre enyorada i desmemoriada. De mica en mica les vacances se'ns han anat menjant les festes, els envelats virolats i el ball de rams, els carrers guarnits, les cucanyes i les fires. Ni «pasacalles», ni «diana floreada», ni «salva de morteretes», «ni patos al agua»... Badalona no farà el seu agost, ja fa temps que se l'ha deixat perdre. La Festa Major! Entre tots la van matar i ella sola es va morir...

Després vindrà el setembre —cava i sembra— i tornaran a escolar-se feixucs dies y maldecaps un darrera l'altre, com si res no hagués passat, després de la verola borda de les vacances, del consum i de l'escapada consagrada de l'estiu, de l'estiuueig.